

JORGE BORONAT

ipray

7

CEZROČNÉ
OBDOBIE
27. – 34. TÝŽDEŇ

*i pray*⁷

CEZROČNÉ
OBDOBIE
27. – 34. TÝŽDEŇ

JORGE BORONAT

iPray

7

CEZROČNÉ
OBDOBIE
27. – 34. TÝŽDEŇ

*Modlite sa
s evanjeliom*

Copyright © Jorge Boronat
All rights reserved.

Z anglického originálu: *iPray with the Gospel*

Vydal © Zachej.sk, 2026
Grafika © Lýdia Valter

Preklad: Zachej.sk
Lektor prekladu: Pavol Petrík
Jazyková korektúra: Michaela Gočalová

Evanjeliové texty sú použité z Lekcionárov I. – IV.
so súhlasom Liturgickej komisie Konferencie biskupov
Slovenska, prot. č. 2383/2025 vydaný v Rožňave
3. septembra 2025.

Súradnice evanjelií sú uvedené podľa liturgického
kalendára, avšak samotné texty evanjelií sú autorom
krátené.

ISBN 978-80-8211-996-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným
spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Séria *iPray* pozostáva zo siedmich zväzkov:

iPray 1

Adventné a Vianočné obdobie

iPray 2

Cezročné obdobie 1. – 8. týždeň

iPray 3

Pôstne obdobie

iPray 4

Veľkonočné obdobie

iPray 5

Cezročné obdobie 9. – 17. týždeň

iPray 6

Cezročné obdobie 18. – 26. týždeň

iPray 7

Cezročné obdobie 27. – 34. týždeň

AKO PRISTUPOVAŤ K MODLITBE

Niekoľko užitočných tipov predtým, ako sa začnete modliť.

→ Môžeme sa modliť?

Teda rozprávať sa s Bohom?

Samozrejme! Boh nás stvoril, aby sme boli jeho priateľmi, a priatelia sa rozprávajú. Na vnútornú modlitbu nepotrebujeme žiadne školenie. Neexistuje žiadna štandardná metóda.

→ Ako máme začať?

Môžete začať *úvodnou modlitbou*, aby ste sa naladili. Potom sa s ním jednoducho začnite rozprávať. Ako učil svätý Josemaría Escrivá, ide len o to, aby ste začali rozhovor. Radí: „Neviete, ako sa modliť? Postavte sa do Božej prítomnosti a hneď, ako povieť: ‚Pane, neviem sa modliť!‘, môžete si byť istí tým, že už ste začali.“

→ Čo máme potom robiť?

Môžete *čítať evanjelium a komentáre v iPray*. Môžu vám poskytnúť podnet na tému modlitby. Ale pamätajte: najdôležitejšiu časť vašej modlitby v tejto brožúrke nenájdete. Podstatné je to, čo mu hovoríte, a najmä to, čo on hovorí vám.

→ **O čom máme hovoriť?**

O všetkom! „O ňom, o sebe: o radoostiach, smútkoch, úspechoch a neúspechoch, ušľachtilých ambíciách, každodenných starostiach, slabostiach. A o vďakyvzdaniach a prosbách, o láske a zadostučinení“ (svätý Josemaría).

→ **Ako modlitbu ukončiť?**

Na konci modlitby môžete požiadať Pannu Máriu o pomoc; mali by ste tiež poďakovať Pánovi za tento dialóg. Ak chcete, môžete skončiť *záverečnou modlitbou*.

ÚVODNÁ A ZÁVEREČNÁ MODLITBA PODĽA SVÄTÉHO JOSEMARÍU ESCRIVÁ

Svätý Josemaría Escrivá (1902 – 1975), zakladateľ Opus Dei, zanechal veriacim dve jednoduché, ale veľmi hlboké modlitby, ktoré odporúčať modliť sa na začiatku a na konci osobného rozjímania či duchovných cvičení. Dodnes sa používajú ako osvedčený spôsob, ako sa sústrediť na Božiu prítomnosť a zveriť mu ovocie modlitby.

Úvodná modlitba

Pane a Bože môj, pevne verím, že si tu prítomný, že ma vidíš a počuješ. S hlbokou úctou sa ti klaniam. Prosím ťa o odpustenie mojich hriechov a o milosť plodného prežitia tohto času modlitby. Nepoškvrnená Matka, svätý Jozef, môj ochranca, môj anjel strážny, orodujte za mňa.

Záverečná modlitba

Ďakujem ti, Bože môj, za dobré predsavzatia, pohnutky a vnuknutia, ktorými si ma obdaril pri tomto rozjímaní. Prosím ťa o pomoc, aby som ich uviedol do života. Nepoškvrnená Matka, svätý Jozef, môj ochranca, môj anjel strážny, orodujte za mňa.

CEZROČNÉ OBDOBIE

Dvadsať sedem až tridsať štvrtá nedeľa
v Cezročnom období

Evanjelium → Mt 21, 33 – 43

„Istý hospodár vysadil vinicu. Obohnal ju plotom, vykopal v nej lis a postavil vežu. Potom ju prenajal vinohradníkom a odcestoval.

Keď sa priblížil čas obračky, poslal k vinohradníkom svojich sluhov, aby prevzali jeho diel úrody. Ale vinohradníci jeho sluhov pochytili; jedného zbili, iného zabili, ďalšieho ukameňovali. [...]

Napokon k nim poslal svojho syna, lebo si povedal: „K môjmu synovi budú mať úctu.“

Ale keď vinohradníci zazreli syna, povedali si: „To je dedič. Podťe, zabime ho a jeho dedičstvo bude naše!“ Chytili ho, vyvliekli z vinice a zabili.“

Hospodár vysadil nádhernú vinicu. Nebol to len nejaký náhodný kus zeme. Ohraničil ju plotom. Vyhĺbil aj lis, aby sa v nej mohlo vyrábať lahodné víno. Postavil vežu, aby mohol vinicu strážiť a chrániť. Najlepším dôkazom, že táto vinica bola výnimočná, je to, že si ju vinohradníci chceli privlastniť. Boli pre ňu dokonca ochotní zabíjať! Každý, kto im pripomínal, že vinica v skutočnosti nie je ich, bol zbitý, zabitý alebo ukameňovaný.

Boh stvoril tento nádherný svet a my sme jeho nájomníkmi. Mnohí ľudia však považujú svet za taký úžasný, že si ho chcú ponechať len pre seba a vyhnat z neho Boha. Nechcú byť nájomníkmi, chcú byť vlastníkmí. Nepáči sa im, keď im niekto pripomína, že sú iba nájomníkmi, no tým, že vyhánajú Pánových služobníkov, nezískajú právo ponechať si toto vlastníctvo pre seba. V každom prípade sa vinica bez Pána čoskoro stáva pustatinou.

Aj dnes sa mnohí ľudia snažia vyhnat Boha z našich spoločností a krajín. Bez Boha však spoločnosť nemôže správne fungovať. A potom, keď v dôsledku chamtivosti týchto „nájomníkov“ trpia nevinní, keď prichádza teror, vojny alebo nespravodlivosť a ľudia to nedokážu zastaviť, pýtajú sa: „Kde je Boh? Prečo dovoľí, aby sa toto dialo?“ A my im budeme musieť pripomenúť: „Kde je? Vy ste ho vyhnali. Vy ste ho vylúčili zo spoločnosti. A teraz vám nemôže pomáhať tak, ako si želá, kým neľutujete a znovu ho nepozvete, aby prevzal svoju vinicu.“

Svet bez Boha sa stáva pustatinou. Máme tú česť byť Božími nájomníkmi, ba dokonca deťmi samotného Hospodára.

*Mária, nech s tvojou pomocou
pripomínam druhým, že môžu buď slúžiť Bohu,
alebo žiť premárnený život v pustatine.*

Evanjelium → Mk 10, 2 – 16

(Farizeji) vraveli: „Mojžiš dovolil napísať pripustný list a prepustiť.“

Ježiš im povedal: „Pre tvrdosť vášho srdca vám napísal toto prikázanie. Ale Boh ich stvoril od počiatku stvorenia ako muža a ženu. Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje!“

Izraeliti presvedčili Mojžiša, aby im dovolil rozvádzať sa. Boh ich nezavrhol, no rozvod rozhodne neschvaľoval. Keď teda prišiel čas napraviť tento stav, urobil to. Ježiš nepovedal nič v zmysle: „Na začiatku Boh rozvod dovoľoval, ale teraz už nie.“ Naopak, povedal pravý opak: „Na začiatku rozvod neexistoval; Boží plán sa nezmenil; rozvod nikdy nebol súčasťou tohto plánu – bola to vaša zatvrdnutosť, ktorá to spôsobila.“

Jeden starý muž dal svojmu vnukovi niekoľko prútikov. „Dokážeš ich zlomiť?“ spýtal sa ho. Chlapec ich prstami jeden po druhom polámal. Potom mu starec podal ďalšie prútiky, ale tentoraz viazané dokopy, a opäť sa ho spýtal to isté. Tento zväzok však prelomiť nedokázal. „Rovnako je to aj

s rodinou,“ vysvetlil mu starec. „Ak drží pokope, nič ju nedokáže zlomiť.“

Keď svätá Matka Tereza z Kalkaty dostala Nobelovu cenu za mier, opýtali sa jej: „Čo môžeme urobiť pre podporu svetového mieru?“ Odpovedala: „Chodte domov a milujte svoju rodinu.“ Možno sa to zdá ako zvláštna odpoveď, ale je veľmi evanjeliová. Svätý Ján, milovaný učeník, napísal vo svojom prvom liste: „Ak niekto hovorí: ‚Milujem Boha,‘ a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje svojho brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí.“

Čnosť lásky má svoj poriadok. Začína sa doma a odtiaľ sa šíri ďalej. Ak doma niet lásky, zabíjame kresťanstvo pri jeho koreni.

*Mária, Kráľovná rodiny,
prihováraj sa za naše rodiny,
aby bojovali v tejto výprave lásky a pokoja,
ktorá sa má šíriť z našich domovov.
Proti rodine sa vedie boj, ktorý môžu vybojovať
jedine rodiny zjednotené v láske.*

Evanjelium → Lk 17, 5 – 10

„Kto z vás, čo máte sluhu, ktorý orie alebo pasie, povie mu, keď sa vráti z poľa: ‚Hneď si pod’ sadnúť k stolu?‘

Vari mu nepovie skôr: ‚Priprav mi večeru, opáš sa a obsluhuj ma, kým sa nenajem a nenapijem; ty budeš jesť a piť až potom?‘ Je azda povinný ďakovať sluhovi, že urobil, čo sa mu rozkázalo?

Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: ‚Sme neužitoční sluovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.‘“

Slovo „povinnosť“ súvisí so slovom „dlhovať“, „byť dlžný“. Definícia slova „spravodlivosť“ znie: „dať každému to, čo mu patrí“. Ak si kúpiš zmrzlinu, dáš predavačovi to, čo mu patrí – cenu za zmrzlinu. Keď mu zaplatíš, nerobíš mu láskavosť, ale dávaš mu „to, čo mu patrí“. Spravodlivosť prežívame zvlášť vtedy, keď nám niekto niečo dlhuje. Predstavte si, že požičiate kamarátovi telefón, aby si mohol zavolať domov, pretože ten jeho sa vybil. Potom ho poprosíte, či by ste si na chvíľu mohli požičať jeho pero, a on vám povie: „Ani náhodou! To, že si si svoje zabudol, nie je moja chyba.“ Nezdá sa vám to nespravodlivé?

Teraz si spomeňme na svojich rodičov. Mama nás porodila. Potom nás rodičia vychovávali, krmili, obliekali, umývali, učili... Nespočetne veľaokrát vstávali uprostred noci, aby nás držali na rukách, nakrmili alebo prebalili. Mama strávila nespočetné hodiny varením, praním nášho oblečenia, upratovaním našej izby, ustieľaním našich postelí, vozením domov... Kto zaplatil posteľ, na ktorej spíme, naše jedlo, oblečenie, hry, dom, knihy, vzdelanie...? A tak, keď nás jedného dňa mama poprosí, aby sme si odpratali zo stola, upratali si izbu (ktorá vlastne nie je naša, ale našich rodičov), ustlali si „svoju“ posteľ... Máme azda právo žiadať za to nejakú „odmenu“?

A teraz si pomyslime na Boha: Všetko, čo máme, čím sme, z čoho sa tešíme, všetci ľudia v našom živote (rodičia, súrodenci, priatelia...) – všetko! – nám dal Boh. Nie je to teda tak, že chodiť na svätú omšu, modliť sa alebo snažiť sa byť jeho dobrým dieťaťom, je to najmenej, čo si zaslúži? Neočakávajme od neho nijakú odmenu: on nás už odmenil nad každú mieru. Našou „povinnosťou“ je byť vďačný a milovať ho celým srdcom.

*Mária, Matka moja,
daj, aby som bol svedomitým
Božím dieťaťom.*

PONDELOK 27. TÝŽDŇA V CEZROČNOM OBDOBÍ

Evanjelium → Lk 10, 25 – 37

Povedal mu: „Správne si odpovedal. Toto rob a budeš žiť!“

Ale on sa chcel ospravedlniť, preto sa opýtal Ježiša: „A kto je môj blížny?“

Ježiš povedal: „Istý človek zostupoval z Jeruzalema do Jericha a padol do rúk zbojníkov. Tí ho ozbójali, dorážali, nechali ho polomŕtveho a odišli. Náhodou šiel tou cestou istý kňaz a keď ho uvidel, obišiel ho. Takisto aj levita: keď prišiel na to miesto a uvidel ho, išiel ďalej.

No prišiel k nemu istý cestujúci Samaritán a keď ho uvidel, bolo mu ho ľúto. Pristúpil k nemu, nalial mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vyložil ho na svoje dobytča, zaviezol ho do hostinca a staral sa oň. Na druhý deň vyňal dva denáre, dal ich hostinskému a povedal: „Staraj sa oň a ak vynaložíš viac, ja ti to zaplatím, keď sa budem vracat’.“

Ježišovo podobenstvo dokonale vysvetľuje, kto je „môj blížny“. Často je pre nás ľahšie cítiť súcit s ľuďmi, ktorých vidíme v správach v ďalekých krajinách, než s tými, ktorí žijú vedľa nás alebo dokonca s nami pod jednou strechou. Ľahšie dáme prednosť neznámemu človeku na ulici než svojmu

súrodencovi; ľahšie uvoľníme miesto vo vlaku niekomu cudziemu, než aby sme pomohli vlastnej mame... Kto je teda môj blížny? Rozhliadnime sa: To sú oni! Nevidíme ich?

Jedna žena rozprávala o lekcií, ktorú jej dal jej otec. Raz pri večeri položila mama na stôl tanier s džemom a veľmi pripálený toast. Dievča čakalo, čo na to povie otec. On však pokojne zjedol svoj toast a spýtal sa dcéry, aký mala deň. Dievča počulo, ako sa mama ospravedľuje, a nikdy nezabudlo na otcovu odpoveď: „Drahá, ja mám pripálené toasty rád.“ Neskôr šla dcéra za otcom popriať mu dobrú noc a zo žartu sa ho opýtala, či má naozaj rád pripálené toasty. Otec ju objal okolo pliec a povedal: „Tvoja mama dnes mala ťažký deň v práci, bola unavená, a napriek tomu nám pripravila večeru. Okrem toho, pripálený toast ešte nikomu neublížil, ale tvrdé alebo bezohľadné slovo áno.“

Kto je môj blížny? Rozhliadnime sa okolo seba; budme pozorní a uvidíme svojho blížneho v človeku, ktorý sedí oproti nám pri raňajkách, vo vlaku, v škole, pri športe či na ulici... Budme vnímaví, pretože Boh si všíma, ako sa správame k jeho deťom!

*Mária, Matka moja,
nauč ma milovať svojho blížneho tak,
ako ho miluješ ty,
pretože aj on je tvojím dieťaťom.*